

Putování Českým Švýcarskem

Na školní výlet II. stupně jsme se vypravili do jednoho z nejkrásnějších míst naší republiky – Národního parku České Švýcarsko.

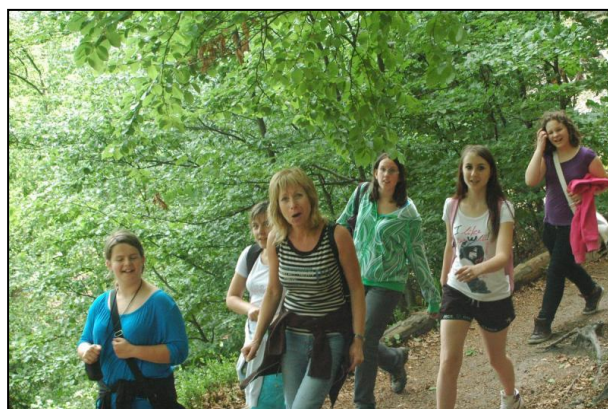
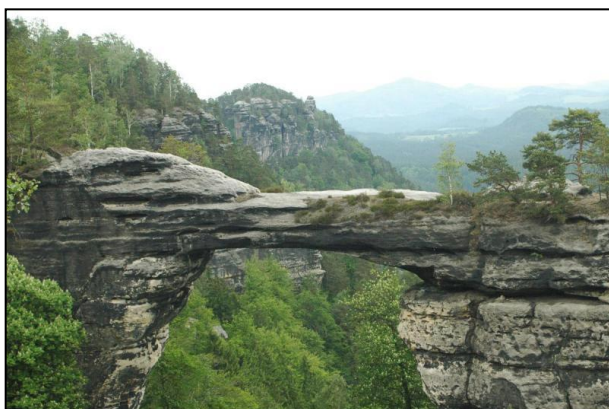
Žáky 6., 7. a 8. třídy čekala prohlídka nádherných přírodních scenérií včetně návštěvy unikátního přírodního divu – Pravčické brány (jedná se o největší skalní oblouk v Evropě).

Nejdřív jsme ale museli překonat poměrně velkou vzdálenost z Chraštic až do severních Čech, kde se v těsné blízkosti hranic s Německem rozkládá tento nejmladší NP. Cesta se bohužel neobešla bez problémů. Dostali jsme se do dopravní zácpy a vzniklé téměř dvouhodinové zpoždění se nám do večera již nepodařilo dohnat.

Trasa pěší části našeho putování byla totiž poměrně náročná, vedla převážně obtížným terénem skalního města a my nemohli vynechat nejkrásnější úseky trasy výletu a ani jsme nehodlali riskovat zbytečným spěchem úraz či jinou nehodu.

Po náročném výstupu od Třech pramenů jsme dorazili až k Pravčické bráně, kde jsme si v Sokolím hnízdě udělali první větší přestávku spojenou s občerstvením. Samozřejmě jsme si Pravčickou bránu i její okolí důkladně prohlédli a pokochali se výhledy do krajiny, pak jsme udělali společné foto a vyrazili dále po červené turistické značce.

Po levé ruce se tyčí vysoké skály Labských pískovců, po pravé ruce zejí prudké srázy a rokliny, mezi tím vede úzká klikatá stezka (zvaná Gabrielina), kterou musíme opatrně zdolávat. Zpět už se vrátit nelze, zkrátit si cestu také ne. Po několika kilometrech putování po této naučné stezce opět sestupujeme do nižších poloh a čeká nás krátká občerstvovací zastávka v Mezní Louce.

Náš autobus zde na nás sice počkal, ale do Mezné nás neodveze kvůli zákazu vjezdu. Naštěstí právě jede spoj místní kyvadlové dopravy, a tak chvatně nastupujeme. Pan řidič je hodný a dokonce počkal na účastníky naší výpravy, kteří se trochu zdrželi...

Následuje prudký sestup do údolí říčky Kamenice a poté cesta jejím kaňonem směrem k Hřensku. Část údolí není suchou nohou schůdná a my se proto nalodíme na čluny a dál plujeme Edmundovou soutěskou. Myslím, že tento úsek výletu patřil k nejkrásnějším a nejromantičtějším. Určitě k tomu přispěl i zajímavý a vtipný výklad našich převozníků. Ti mistrně řídili čluny dlouhými bidly až k jezu, kde jsme vystoupili a poslední 2 km soutěskou jsme již došli opět pěšky. V cíli naší cesty na nás čekal autobus a my jsme mohli vyrazit zpět k domovu.

Děti byly po celý den fajn a zvládly fyzicky poměrně náročnou trasu; jen zpáteční cesta autobusem nebyla zcela v pohodě. Některým to zřejmě ani nedochází, ale pravidla slušného a neobtěžujícího chování v dopravním prostředku by měla patřit k základní výbavě každého jedince. Ještě je tedy co vylepšovat...

Byl to krásný výlet a já doufám, že jste si to všichni užili stejně jako já a zůstanou vám hlavně pěkné vzpomínky na příjemně prožitý den i hezké zážitky.

Většinu fotografií z celého dne pořídil Dominik Kott a najdete je [zde](#).